

POSTANOWIENIE

Dnia 15 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marcin Krajewski

w sprawie z wniosku W. W.
przy uczestnictwie K. W.
o podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 15 maja 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 12 lutego 2019 r., sygn. akt II Ca (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od K. W. na rzecz W. W. kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 12 lutego 2019 r. Sąd Okręgowy w K. zmienił częściowo postanowienie Sądu Rejonowego w K. w przedmiocie podziału majątku wspólnego stron, oddalając w nieuwzględnionym zakresie apelację wnioskodawcy i uczestniczki.

Uczestniczka wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, wskazując na istnienie zagadnienia prawnego dotyczącego podstaw ustalania wysokości wkładu mieszkaniowego w świetle art. 45 k.r.o. oraz art. 567 § 1 k.p.c. w zw. z art. 684 k.p.c., a także potrzebę wykładni art. 232 zd. 2 k.p.c. w odniesieniu

do obowiązku podejmowania przez sąd inicjatywy dowodowej z urzędu celem weryfikacji informacji uprawdopodobnionych przez uczestnika postępowania. Podniesiono również, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, bowiem gdyby nie doszło do opisanych w skardze naruszeń prawa, zapadłoby odmienne orzeczenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Skarga kasacyjna stanowi nadzwyczajny środek zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a mającymi swoje źródło w interesie publicznym wyrażającym się w szczególności w konieczności zapewnienia jednolitej wykładni i stosowania prawa.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. może być wyłącznie problem o charakterze prawnym, a nie faktycznym lub wynikającym ze stwierdzonych przez skarżącego uchybień Sądu. Jego rozstrzygnięcie powinno stwarzać przy tym realne i poważne trudności, a także mieć znaczenie dla rozstrzygnięcia innych spraw. Skarżący winien jest w tym przypadku przedstawić pogłębioną argumentację prawną, bowiem zagadnienie prawne musi mieć charakter ściśle jurydyczny, powstały na tle konkretnego przepisu prawa. Nie może ono opierać się na subiektywnej ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego (zob. post SN z 24 sierpnia 2016 r., II CSK 94/16; z 22 maja 2017 r., IV CSK 602/16; z 1 marca 2018 r., I CSK 657/17; z 10 kwietnia 2018 r., I CSK 733/17; z 11 kwietnia 2018 r., IV CSK 514/17; z 19 kwietnia 2018 r., I CSK 709/17; z 24 kwietnia 2018 r., IV CSK 552/17; z 10 maja 2018 r., I CSK 798/17; z 16 maja 2018 r., II CSK 15/18; z 22 maja 2018 r., I CSK 23/18).

Przedstawiona przez skarżącą kwestia dotycząca ustalenia kwoty wkładu mieszkaniowego wskazanych wymogów nie spełnia, ma charakter kazuistyczny,

oparty wyłącznie na stanie faktycznym niniejszej sprawy. W skardze kasacyjnej nie przedstawiono argumentów przemawiających za potrzebą rozstrzygnięcia jakiegokolwiek zagadnienia mającego szersze znaczenie, w szczególności przez odwołanie się do możliwości występowania analogicznego problemu także w innych sprawach.

Nie było także podstaw do przyjęcia, że w sprawie zaistniała potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów. Również w tym przypadku skarżąca nie wskazała, na czym takie wątpliwości lub rozbieżności miałyby polegać, a zamiast tego odniosła się do stanu faktycznego niniejszej sprawy, podając jego własną interpretację. Wskazać przy tym należy, że orzecznictwo na tle art. 232 k.p.c. jest obszerne. Dopuszczanie dowodów z urzędu stanowi wyjątek od zasady przeprowadzania dowodów na wniosek stron, podlega władzy dyskrecyjnej i może być stosowane jedynie wyjątkowo w szczególnie uzasadnionych okolicznościach (zob. uchw. 7 sędziów SN z 19 maja 2000 r., III CZP 4/00, OSNC 2000, nr 11, poz. 195; wyr. SN z 26 stycznia 2000 r., III CKN 567/98; post. SN z 7 grudnia 2000 r., II CKN 1322/00; wyr. SN z 14 grudnia 2000 r., I CKN 661/00; wyr. SN z 17 kwietnia 2008 r., I CSK 79/08). Sąd nie przeprowadził postępowania dowodowego za strony, na których spoczywa obowiązek formułowania żądań i popierania twierdzeń odpowiednimi dowodami. Wprawdzie na podstawie art. 684 k.p.c. w zw. z art. 567 § 3 k.p.c. sąd ma obowiązek ustalenia składu i wartości majątku wspólnego, czyni to jednak na podstawie dostępnych dowodów. Nie sposób oczekiwać, że sąd przeprowadzi dochodzenie, w ramach którego będzie poszukiwał majątku podlegającego podziałowi.

Skarżąca oparła wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania również na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., tj. na oczywistym uzasadnieniu skargi. Przesłanka ta byłaby spełniona, gdyby zaskarżone orzeczenie zapadło z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym bez konieczności prowadzenia bardziej szczegółowej analizy, a skarżąca prawidłowo sformułowałaby w skardze związany z tym zarzut. Uznanie oczywistej wadliwości orzeczenia wymaga wykazania jego sprzeczności z przepisami prawa niepodlegającymi różnej

wykładni i niepozostawiającymi sądowi swobody oceny albo z podstawowymi zasadami orzekania (por. post. SN z 20 marca 2019 r., I CSK 475/18; z 11 kwietnia 2018 r., IV CSK 506/17; z 16 kwietnia 2018 r., IV CSK 529/17; z 18 kwietnia 2018 r., II CSK 728/17; z 15 maja 2018 r., II CSK 2/18; z 10 maja 2018 r., I CSK 798/17; z 23 maja 2018 r., I CSK 36/18; z 29 maja 2018 r., I CSK 42/18; z 13 czerwca 2018 r., II CSK 71/18; z 16 kwietnia 2018 r., IV CSK 534/17; z 12 marca 2018 r., III CSK 291/17; z 22 kwietnia 2016 r., V CSK 650/15).

Opisanych wyżej wadliwości nie sposób dostrzec w sformułowanych przez skarżącą podstawach kasacyjnych i lakonicznym stwierdzeniu, że gdyby Sąd II instancji dokonał prawidłowej wykładni wskazanych wcześniej przepisów, to zapadłoby orzeczenie odmiennej treści. Można nawet zauważyć, że sama konstrukcja wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zawiera wewnętrzną sprzeczność, gdyż w razie występowania istotnego zagadnienia prawnego i potrzeby wykładni przepisów konieczne jest dokonanie pogłębionej analizy prawnej, co oznacza, że skarga kasacyjna nie może być jednocześnie oczywiście uzasadniona. Sprzeczność ta jest szczególnie widoczna w świetle faktu, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jako oczywiście uzasadnionej opiera się na zarzucie naruszenia tych samych przepisów, które leżą u podstaw wniosków opartych na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.

Z tych przyczyn należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 520 § 3 k.p.c., art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c. Kwota zwrotu kosztów równa jest wynagrodzeniu adwokata wynikającemu z § 2 pkt 7 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (t.j. Dz. U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.).

aj